

Luyện Trí Nhớ với Bà

Tại sao Mari đã không kiên nhẫn hơn với Bà?

Bài của Jane McBride
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Mari cau mày. Bà lại tiếp tục kể cùng một câu chuyện. Lại một lần nữa.

Bà đã đến sống với gia đình Mari vài tháng trước. Mari thương bà, nhưng việc ở bên bà đôi khi khiến em thấy mệt mỏi. Bà cứ kể đi kể lại những câu chuyện giống nhau. Đôi lúc bà còn bắt đầu lại trước khi bà kể xong câu chuyện.

Mari thở dài. “Bà ơi,” cô bé nói, “bà đã kể cho cháu câu chuyện đó rồi.”

Bà cúi đầu nhìn xuống. “Vậy hả cháu?”

“Dạ đúng ạ.” Mari đáp. “Bà mới kể chuyện đó chỉ vài phút trước thôi.”

“Bà không nhớ nữa,” bà nói. Trông bà buồn và bối rối. Sau đó bà đứng dậy và lững thững đi về phòng.

Mari cảm thấy hối hận vì đã làm bà buồn. Kể từ khi ông mất, bà ngày càng đãng trí hơn. Có lần bà thậm chí còn quên tắt bếp, và việc ấy đã làm cháy bếp của bà. Sau việc đó bố mẹ đưa bà đến sống cùng với họ.

Mari thấy bố trong nhà bếp. “Con rất thương bà, nhưng mà con cảm thấy mệt mỏi khi cứ nghe đi nghe lại những câu chuyện giống nhau. Sao bà không nhớ là bà đã kể cho con nghe câu chuyện đó gần năm mươi triệu lần rồi?”

Bố mỉm cười. “Bố cá chắc không phải là năm mươi triệu lần đâu nhỉ. Nhưng bố biết điều đó thật khó khăn. Bà của con bị bệnh trong não, bệnh này khiến bà hay quên. Những câu chuyện của bà là cách mà bà cố gắng nhớ lại mình là ai.”

Mari gục đầu xuống. Tại sao em ấy không kiên nhẫn hơn với Bà? Bà đã luôn đối xử với cô bé bằng tình yêu thương. Bà gọi em là “Mari của bà.” Mari nghĩ về việc em từng giúp bà trồng hoa và nhổ cỏ dại trong vườn.

Mari gõ cửa phòng bà.

“Vào đi,” Bà nói.

Mari mở cửa ra. Bà đang ngồi trên ghế với quyển thánh thư đang mở trên đùi.

“Bà ơi, bà kể cho cháu nghe chuyện bà và ông tham gia Giáo Hội như thế nào đi?” Mari hỏi.

Bà nhìn lên. “Cháu muốn nghe về ông và bà sao?” bà hỏi với một giọng đầy hy vọng.

Mari ngồi xuống bên cạnh bà. “Dạ cháu muốn nghe mọi thứ.” Mari nắm tay của bà. “Bà rất đặc biệt đối với cháu đó bà ơi. Bà sẽ luôn đặc biệt.”

Bà mỉm cười, dựa lưng lại vào ghế và bắt đầu kể chuyện.

Mari đã nghe câu chuyện này nhiều lần rồi, nhưng lần này, cô bé không cảm thấy khó chịu hay mất kiên nhẫn nữa. Thay vào đó, cô bé cảm thấy yêu thương và kinh ngạc. Cô bé biết bà và ông đã hy sinh rất nhiều khi tham gia Giáo Hội tại Đức. Ông bà đã phải rời xa quê nhà để có thể sống gần các tín hữu khác của Giáo Hội.

Bà kết thúc câu chuyện và mỉm cười. “Cháu là một đứa cháu ngoan, Mari của bà.”

Mari ôm chầm lấy bà của mình. “Cảm ơn, Bà. Cháu thương bà lắm.” ●

Câu chuyện này diễn ra ở Hoa Kỳ.

